# POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 28 maja 2004 r. *

W sprawie T-253/03

**Akzo Nobel Chemicals Ltd,** z siedzibą w Surrey (Zjednoczone Królestwo),

**Akcros Chemicals Ltd,** z siedzibą w Surrey,

reprezentowane przez adwokatów C. Swaaka i M. Mollicę,

strona skarżąca

popierane przez

**Council of the Bars and Law Societies of the European Union,** z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowaną przez J. Flynna, QC,

* Język postępowania: angielski.

**Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten,** z siedzibą w Hadze (Niderlandy), reprezentowaną przez adwokata O. Brouwera,

oraz

**European Company Lawyers Association (ECLA),** z siedzibą w Brukseli, reprezentowane przez adwokatów M. Dolmansa, K. Nordlander oraz J. Templego-Langa, solicitor,

interwenienci,

przeciwko

**Komisji Wspólnot Europejskich,** reprezentowanej przez R. Wainwrighta i C. Ingen-Housz, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek **European Council on Legal Affairs** o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta celem poparcia wniosków strony skarżącej w niniejszej sprawie, w której wniesiono o stwierdzenie nieważności decyzji C(2003) 1533 wersja ostateczna z dnia 8 maja 2003 r., odrzucającej wniosek o objęcie tajemnicą adwokacką / radcowską („legal professional privilege") niektórych dokumentów pozyskanych w ramach kontroli przeprowadzonej na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] Traktatu (Dz.U. 13, str. 204),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

## Postanowienie

1 W dniu 30 stycznia 2003 r. Komisja wydała na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] Traktatu (Dz.U. 13, str. 204) decyzję C(2003) 85/4 (zwaną dalej „decyzją z dnia 30 stycznia 2003 r."), w której m.in. na Akzo Nobel Chemicals Ltd i Akcros Chemicals Ltd (zwane dalej „skarżącymi") oraz ich spółki zależne nałożony został obowiązek poddania się kontroli mającej na celu ustalenie dowodów ewentualnego prowadzenia nieuczciwych praktyk sprzecznych z zasadami konkurencji. W dniu 10 lutego 2003 r. Komisja wydała, również na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 decyzję C(2003) 559/4 (zwaną dalej „decyzją z dnia 10 lutego 2003 r.") zmieniającą decyzję z dnia 30 stycznia 2003 r.

2 W dniach 12 i 13 lutego 2003 r. w pomieszczeniach skarżących położonych w Eccles, Manchester (Zjednoczone Królestwo) przeprowadzona została kontrola na podstawie wskazanych powyżej decyzji. W jej ramach urzędnicy sporządzili kopie licznych dokumentów. Podczas tych czynności przedstawiciele skarżących zwrócili uwagę urzędnikom Komisji, że pewne dokumenty mogą być objęte tajemnicą

adwokacką / radcowską. Podczas kontroli tych dokumentów zaistniała różnica zdań w odniesieniu do pięciu dokumentów, które potraktowano w dwojaki sposób. Urzędnicy Komisji nie podjęli mianowicie od razu ostatecznej decyzji w sprawie dwóch dokumentów podlegających ewentualnej ochronie. Wobec tego sporządzili ich kopie i umieścili je w zapieczętowanej kopercie, którą wzięli ze sobą po zakończeniu kontroli. W przedmiocie trzech innych spornych dokumentów właściwy do przeprowadzenia kontroli urzędnik Komisji był zdania, że nie są one objęte tajemnicą adwokacką / radcowską, wobec czego sporządził ich kopie i dołączył do pozostałych dokumentów, nie umieszczając ich w zapieczętowanej kopercie.

3 W dniu 17 lutego 2003 r. skarżące skierowały do Komisji pismo, w którym wyjaśniły, dlaczego tych pięć dokumentów podlega, ich zdaniem, ochronie wynikającej z tajemnicy adwokackiej / radcowskiej. W piśmie z dnia 1 kwietnia 2003 r. Komisja poinformowała skarżące, że argumenty przytoczone przez nie w piśmie z dnia 17 lutego 2003 r. nie uzasadniają uznania wskazanych dokumentów za istotnie objęte tajemnicą adwokacką / radcowską. W tym samym piśmie Komisja wskazała jednak skarżącym, że mają one możliwość ustosunkowania się do tej wstępnej oceny w okresie dwóch tygodni i że po upływie tego terminu Komisja wyda ostateczną decyzję.

4 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 kwietnia 2003 r. skarżące wniosły skargę przede wszystkim o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 lutego 2003 r. i w razie potrzeby decyzji z dnia 30 stycznia 2003 r., na mocy których na spółki te oraz ich spółki zależne nałożony został obowiązek poddania się spornej kontroli (sprawa T-125/03 Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals przeciwko Komisji).

5 W dniu 8 maja 2003 r. Komisja wydała na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 decyzję C(2003) 1533 wersja ostateczna (zwaną dalej „decyzją z dnia 8 maja 2003 r."). W art. 1 tej decyzji Komisja odrzuciła wniosek skarżących

o wydanie im spornych dokumentów i potwierdzenie, że wszelkie kopie znajdujące się w posiadaniu Komisji zostały zniszczone. Poza tym w art. 2 decyzji z dnia 8 maja 2003 r. Komisja wyraziła zamiar otworzenia zapieczętowanej koperty zawierającej dwa spośród spornych dokumentów.

6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 lipca 2003 r. skarżące wniosły na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 maja 2003 r.

7 We wnioskach złożonych odpowiednio w dniach 30 lipca 2003 r. oraz 7 i 18 sierpnia 2003 r. Council of Bars and Law Societies of the European Union (Rada Adwokatur i Stowarzyszeń Prawniczych Unii Europejskiej, zwana dalej „CCBE"), Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten (zwana dalej „niderlandzką izbą adwokacką") oraz European Company Lawyers Association (europejskie stowarzyszenie doradców prawnych przedsiębiorstw, zwane dalej „ECLA") wniosły o dopuszczenie ich do udziału w sprawie w charakterze interwenientów celem poparcia wniosków skarżących. Na mocy tego samego postanowienia prezesa piątej izby z dnia 4 listopada 2003 r. CCBE, Niderlandzka Izba Adwokacka i ECLA zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów.

8 W dniu 26 listopada 2003 r. European Council on Legal Affairs, reprezentowana przez I. Forrestera, QC oraz adwokata J. Killicka, wniosła o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, w imieniu własnym oraz w imieniu jej członków, celem poparcia wniosków skarżących.

9 W swoim wniosku wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta podnosi, że ma uzasadniony interes w rozstrzygnięciu sprawy, ponieważ rozstrzygnięcie tej sprawy będzie miało wpływ na codzienną pracę wykonywaną przez jej członków. W szczególności sprawa ta stwarza Sądowi możliwość zweryfikowania zasad ustalonych w wyroku Trybunału z dnia 18 maja

1982 r. w sprawie 155/79 AM&S przeciwko Komisji, Rec. str. 1575 oraz rozważenia przede wszystkim kwestii zakresu tajemnicy adwokackiej / radcowskiej oraz stosownych gwarancji procesowych dla przestrzegania tej zasady. Zauważa ona, że kwestie te odgrywają znaczącą rolę dla doradców prawnych przedsiębiorstw oraz samodzielnie wykonujących zawód członków samorządu adwokackiego / radcowskiego, mających siedzibę poza obszarem Unii Europejskiej. Wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta reprezentuje interesy doradców prawnych przedsiębiorstw z Europy i jej celem jest ochrona ich interesów.

10 Wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta został doręczony stronom postępowania na podstawie art. 116 § 1 akapit pierwszy regulaminu Sądu.

11 W piśmie złożonym w dniu 18 grudnia 2003 r. skarżące wyraziły przekonanie, że wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie uzasadniła swój interes w rozstrzygnięciu tej sprawy i wniosły do Sądu o pozytywne rozpatrzenie wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta. W osobnym piśmie, złożonym w tym samym dniu, skarżące wniosły o utajnienie postępowania wobec wnioskującej.

12 W piśmie złożonym w dniu 9 grudnia 2003 r. Komisja poinformowała, że nie wnosi sprzeciwu wobec tego wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta. Komisja wniosła do Sądu o obciążenie wnioskującej kosztami poniesionymi przez Komisję w związku z tym wnioskiem. W osobnym piśmie, złożonym w tym samym dniu, Komisja wyjaśniła, że nie wnosi o utajnienie postępowania wobec wnioskującej o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

13 W swoich uwagach złożonych w dniu 7 stycznia 2004 r. CCBE podniosła, że ten wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta jest niedopuszczalny, ponieważ wnioskująca nie spełnia przesłanek wymaganych

zarówno w przypadku podmiotów prywatnych, jak i stowarzyszeń reprezentatywnych mających za przedmiot ochronę interesów ich członków. Wnioskująca jest — zdaniem CCBE — w rzeczywistości grupą osób indywidualnych i nie ma żadnego bezpośredniego ani rzeczywistego interesu w rozstrzygnięciu sprawy, lecz jedynie interes związany z podniesionymi zarzutami. W końcu, zdaniem CCBE, rozstrzygnięcie sprawy nie może mieć wpływu na sytuację członków wnioskującej o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

14 Pozostali interwenienci nie wnieśli sprzeciwów wobec powyższego wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

15 Na podstawie art. 116 § 1 akapit trzeci regulaminu prezes piątej izby przekazał wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta do rozpatrzenia przez Sąd.

**Ocena Sądu**

16 W myśl art. 40 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości, który na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu ma zastosowanie do Sądu, nie tylko Państwa Członkowskie oraz instytucje Wspólnot, ale również każda inna osoba, która uzasadni interes w rozstrzygnięciu sprawy, może interweniować w sprawach przedłożonych Sądowi.

17 Po pierwsze, należy zauważyć, że wnioskująca jest niezarejestrowanym stowarzyszeniem niemającym osobowości prawnej, zrzeszającym doradców prawnych przedsiębiorstw, obsługujących duże spółki mające siedzibę w Europie.

18 Sąd podnosi w tej kwestii, że jednostki niemające osobowości prawnej mogą co prawda zostać dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, muszą one jednak, choćby w ograniczonym zakresie, wykazywać cechy stanowiące podstawę osobowości prawnej, w szczególności samodzielność i odpowiedzialność za zobowiązania (postanowienie Trybunału z dnia 11 grudnia 1973 r. w sprawach połączonych 41/73, od 43/73 do 48/73, 50/73, 111/73, 113/73 i 114/73 Générale sucrière i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 1465, pkt 3). Tymczasem Sąd stwierdza, iż wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta została założona na podstawie nieformalnego postanowienia jej założycieli, nie ma statutu i stanowi jedynie forum wymiany informacji i doświadczeń zawodowych oraz forum dyskusyjne w pewnych dziedzinach, będących przedmiotem zainteresowania jej członków.

19 Wobec tego należy wyciągnąć wniosek, że wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta nie wykazuje minimalnych cech, które stanowią podstawę osobowości prawnej osoby prawnej w rozumieniu ww. postanowienia w sprawie Générale sucrière i in. przeciwko Komisji.

20 Jednak stwierdzić należy, że wnioskująca zrzesza 25 członków, reprezentujących taką samą liczbę spółek. Działalność każdego z członków wnioskującej polega na sporządzaniu opinii w przedmiocie europejskiego prawa konkurencji oraz dotyczących innych kwestii prawnych dla spółek, które obsługują.

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem reprezentatywne stowarzyszenia, których celem jest ochrona interesów ich członków, są dopuszczane do udziału w sprawie w charakterze interwenienta w sprawach, które dotyczą kwestii fundamentalnych, mogących wywoływać skutki względem ich członków [postanowienia Prezesa Trybunału z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawach połączonych C-151/97 P(I) i C-157/97 P(I) National Power i PowerGen, Rec. str. I-3491, pkt 66, oraz z dnia

28 września 1998 r. w sprawie C-151/98 P Pharos przeciwko Komisji, Rec. str. I-5441, pkt 6, jak również postanowienia Prezesa Sądu z dnia 22 marca 1999 r. w sprawie T-13/99 R Pfizer przeciwko Radzie, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze, pkt 15 i z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie T-53/01 R Poste Italiane przeciwko Komisji, Rec. str. II-1479, pkt 51]. W szczególności stowarzyszenie może zostać dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, jeżeli reprezentuje znaczną liczbę uczestników obrotu danego sektora, jego cele obejmują ochronę interesów jego członków, sprawa może dotyczyć kwestii fundamentalnych związanych z funkcjonowaniem tego sektora i w związku z tym wyrok, który ma zostać wydany, może naruszyć interesy jego członków w znaczącym stopniu (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 8 grudnia 1993 r. w sprawie T-87/92 Kruidvat przeciwko Komisji, na mocy którego oddalony został wniosek Yves Saint Laurent Parfums SA o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, Rec. str. II-1375, pkt 14).

22 Sąd jest zdania, że wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta nie jest stowarzyszeniem reprezentatywnym, mającym na celu ochronę interesów zrzeszonych w nim adwokatów / radców prawnych w rozumieniu powołanego wyżej orzecznictwa. W związku z tym, że liczba członków tego stowarzyszenia jest ograniczona do 25, stowarzyszenie to nie może zostać uznane za reprezentatywne dla dostatecznej liczby uczestników rozpatrywanego sektora. Ponieważ wnioskująca nie ma statutu, nie może zostać zweryfikowane, czy jej cel polega w istocie na ochronie interesów jej członków.

23 W przedmiocie ewentualnych interesów indywidualnych członków wnioskującej o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta wystarczy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie ma na nie bezpośredniego wpływu, ponieważ nie dotyczy ona bezpośrednio spółek reprezentowanych przez wnioskującą. W związku z tym członkowie wnioskującej nie mogą mieć bezpośredniego i rzeczywistego interesu w rozstrzygnięciu w stosunku do konkretnego aktu prawnego, o którego stwierdzenie nieważności wniesiono w niniejszej sprawie, lecz jedynie interes związany z podniesionymi zarzutami (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie National Power i PowerGen, pkt 53).

24 W świetle powyższych rozważań należy uznać, że wnioskująca o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta nie wykazała uzasadnionego interesu w rozstrzygnięciu sprawy w znaczeniu art. 40 akapit drugi Statutu Trybunału.

25 Wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostaje zatem odrzucony.

**W przedmiocie kosztów**

26 Na podstawie art. 87 § 1 regulaminu Sąd rozstrzyga o kosztach w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie. Ponieważ niniejsze postanowienie kończy postępowanie wobec wnioskującej, należy rozstrzygnąć w sprawie kosztów związanych z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

27 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnioskująca przegrała sprawę ze złożonego przez siebie wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję w związku z niniejszym postępowaniem interwencyjnym. Ponieważ skarżące oraz interwenienci nie zgłosili podobnego żądania, ponoszą oni własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (izba piąta)

postanawia, co następuje:

1) **Wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta European Council on Legal Affairs zostaje odrzucony.**

2) **W przedmiocie wniosku skarżących o utajnienie postępowania wobec European Council on Legal Affairs rozstrzygnięcie nie jest konieczne.**

3) **European Council on Legal Affairs zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję w związku z postępowaniem interwencyjnym, jak również własnymi kosztami.**

4) **Skarżące i interwenienci ponoszą własne koszty związane z postępowaniem interwencyjnym.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 28 maja 2004 r.

Sekretarz — Prezes

H. Jung — P. Lindh